

[Hans Rasmussen.]

Det er lykkedes ved regeringens foranstaltning at udarbejde de lovforslag, der nu er til behandling, og så er det vel rimeligt, at formanden for Landbrugsrådet, det ærede medlem hr. Anders Andersen, som vi har hørt i dag, strør en art sukker på. Jeg synes, at enkelte bemærkninger, som det ærede medlem fremsatte her i sin tale, vidner om nogen naivitet. Jeg ved ikke, om der har været så stor forbavelse i befolkningen over landbefolkningens enighed. Det er vel nok sådan, at når det drejer sig om økonomiske spørgsmål, så er man i det store og hele i stand til at tilvejebringe enighed inden for den del af befolkningen, hvis interesser man vil varetage. Men det, det ærede medlem hr. Anders Andersen ville give udtryk for, var jo, at hele befolkningen skulle være blevet forbavset over, at man ville nægte de almindelige forsyninger til byerne.

Jeg synes, vi kan sige, at der nok var en del forbavelse, for selv om vi gentagne gange i det høje ting har drøftet landbrugets interesser og hele situationen, var stillingen ikke sådan, at man ventede, at landbruget, selv om man ikke var kommet til enighed gennem de førte forhandlinger, ville tage sådanne midler i anvendelse. Det forekom mange i folketinget og også i befolkningen, at forhandlingsmulighederne ikke var udtømt, og det viste sig også, at visse landmænd, husmændenes repræsentanter, kunne fortsætte forhandlingerne og bygge bro til de førhandlinger, som videre skulle føres med hele landbruget. Jeg tror ikke, det kan være rigtigt, når det ærede medlem hr. Anders Andersen henviser til, at man ikke ville ramme befolkningen. Hvorfor satte man så et sådant leveringsstop i gang? Ja, hensigten var selvfølgelig, at man skulle tvinge regeringen og tvinge folketinget i knæ. Det er jo sandheden! Og jeg synes, at sandheden må ud til hele den brede danske befolkning, som har lidt under det overgreb fra landbrugets side, som leveringsstoppet har været. Det er jo alligevel et stift stykke, at oppositionspartierne, og navnlig venstre, der betjent af sin presse måned efter måned forud for konflikterne og navnlig under konflikterne på det almindelige arbejdsmarked, som er bestemt af arbejdsretlige rammer, ligefrem daglig

har formået til indgreb over for arbejderne organisationer, over for arbejderne, som søgte at få en del af den merfortjeneste, der var indvundet i virksomheder gennem den af arbejderne efter 3 års bundne overenskomstforhold frembragte større produktion, og har søgt at lægge arbejderne for had, tør bringe sådanne foranstaltninger i anvendelse over for folk rundet af samme klasse, rundet af landbefolkningen. Der skal et godt bryst til, og jeg tror også, at det parti, som vil støtte noget sådant, kommer til at lide nederlag politisk.

Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere et par linjer af en ledende artikel i Aarhus Amtstidende den 3. maj i år, altså forud for at man kendte de aggressive metoder, som landbruget ville tage i anvendelse. Overskriften til denne ledende artikkel er: „Lovgivning påkrævet.“ Og der står i artiklen:

„Mere og mere bliver det klart, at samfundet aldrig mere vil finde sig i strejkeforhold som de nuværende. Tilstandene strider ganske simpelt mod alle begreber om et ordnet statsliv, hvad enten man knytter disse begreber til velfærdsstatens eller retsstatens idealer. En stat, som tilstræber velfærd eller retfærd, kan ikke ørkesløst se på, at den økonomiske virksomhed og den livsnødvendige samfærdsel udsættes for rystelser, fordi sociale kræfter sætter alle samfundshensyn til side for at fremme egne interesser.“

Jeg kunne lide at spørge navnlig det ærede medlem hr. Anders Andersen, om han virkelig ville tro, at samme avis ville have skrevet de samme linjer og holdt den samme moralprædiken for den danske befolkning, som den gjorde den 3. maj, efter at landbruget havde sat sine foranstaltninger i gang. Jeg synes, det er nødvendigt, at det fra denne talerstol bliver sagt, at de foranstaltninger, der er taget i anvendelse, er udenom-parlamentariske metoder, det er simpelt hen kniven på struben, det er at forsøge på at ramme regeringen, ramme det danske folketing, og vi hørte jo også af det ærede medlem hr. Anders Andersen, at for så vidt folketinget vil være den enkelte landmand og landbostanden følget, skal folketinget skam ikke få nogen utak herfor, for så er alle tilfredse i det danske landbrug. Ja, det tror pokker.